

PRZEKRÓJ

P O D A T K O W Y

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym , postanowienie NSA z 19 marca 2026 r., sygn. I FSK 2335/23	3
Kwestia złożenia WH-OSC „z góry”, przed miesiącem przekroczenia progu 2 mln zł wypłat płatności podlegających WHT , wyrok WSA w Warszawie z 25 marca 2026 r., sygn. akt III SA/WA 2603/25	4

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym, postanowienie NSA z 19 marca 2026 r., sygn. I FSK 2335/23

Sprawa dotyczyła spółki, która w kwietniu 2019 r. złożyła deklarację VAT-7 za marzec 2019 r., wykazując nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym z wnioskiem o jej zwrot w terminie 60 dni. W związku z koniecznością weryfikacji zasadności zwrotu organ podatkowy wszczął kontrolę podatkową.

W toku kontroli oraz następującego po niej postępowania podatkowego organ wielokrotnie wydawał postanowienia o przedłużeniu terminu zwrotu VAT, powołując się na trwającą weryfikację rozliczeń oraz konieczność zgromadzenia dodatkowego materiału dowodowego, w szczególności w kontekście podejrzenia uczestnictwa spółki w tzw. transakcjach karuzelowych. Łącznie termin zwrotu był sukcesywnie przedłużany, aż do 30 grudnia 2022 r. (ostatnie postanowienie z 12 września 2022 r.).

Spółka wniosła zażalenie na ww. postanowienie twierdząc m.in., że wykonała ciężące na niej obowiązki wynikające z przepisów prawa i udowodniła, że deklaracja VAT-7 za marzec 2019 r., wykazująca nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym posiada podstawy faktyczne i prawne, a wniosek o zwrot wymienionej kwoty jest zasadny.

Dyrektor IAS w Katowicach utrzymał w mocy postanowienie wydane przez organ pierwszej instancji, wskazując na zasadność dalszej weryfikacji rozliczeń oraz potrzebę uzyskania informacji od organów prowadzących postępowania wobec kontrahentów spółki.

W wyniku skargi spółki, WSA w Gliwicach wyrokiem z 19 lipca 2023 r. (sygn. I SA/GI 62/23; orzeczenie nieprawomocne) uchylił zaskarżone postanowienie, jednakże z przyczyn odmiennych niż podniesione w skardze. Kluczowe znaczenie w sprawie miała nie tyle zasadność ostatniego przedłużenia, ile skuteczność pierwszego postanowienia o przedłużeniu terminu zwrotu VAT. W tym zakresie Sąd powziął istotne wątpliwości co do prawidłowości jego doręczenia, wskazu-

jąc, że zostało ono doręczone bezpośrednio do spółki z pominięciem ustanowionego pełnomocnika ogólnego, przy jednoczesnym braku wyraźnych dowodów doręczenia w aktach sprawy. W ocenie składu orzekającego wskazane okoliczności podają w wątpliwość skuteczność wprowadzenia tego postanowienia do obrotu prawnego, co ma fundamentalne znaczenie - ewentualna wadliwość pierwszego postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu może rzutować na dopuszczalności całego ciągu kolejnych rozstrzygnięć.

Od tego wyroku skargę kasacyjną wniósł Dyrektor IAS. Sprawa trafiła do NSA, który - dostrzegając poważne wątpliwości prawne - przedstawił składowi siedmiu sędziów następujące zagadnienie prawne: *„Czy w świetle art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 poz. 935) kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym obejmuje także poprzednie wydane za ten sam okres podatkowy postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu dokonania zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym, w sytuacji gdy nie zostały one zaskarżone i tym samym nie zostały wyeliminowane z obrotu prawnego?”.*

Przedstawione zagadnienie prawne dotyka jednego z najbardziej praktycznych problemów sporów VAT, tj. granic sądowej kontroli postanowień o przedłużeniu terminu zwrotu tego podatku. W realiach sprawy szczególnego znaczenia nabiera fakt wielokrotnego - i rozciągniętego w czasie - przedłużania terminu zwrotu, co w praktyce prowadzi do istotnego ograniczenia płynności finansowej podatnika.

Istota sporu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy sąd administracyjny - kontrolując ostatnie postanowienie o przedłużeniu terminu zwrotu - może „cofnąć się” do wcześniejszych, niezaskarżonych rozstrzygnięć wydanych w tym samym zakresie. Przyjęcie wykładni zawężającej - ograniczającej kontrolę wyłącznie do ostatniego aktu

– prowadziłyby do sytuacji, w której ewentualne wadliwości wcześniejszych postanowień pozostawałyby poza realną kontrolą sądową, mimo że to one w istocie determinują długość wstrzymania zwrotu VAT.

Na uwagę zasługuje również fakt, że analogiczne zagadnienie zostało stosunkowo niedawno przedstawione do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi NSA, który wydał w tej sprawie postanowienie z 16 czerwca 2025 r. (sygn. I FPS 2/25). Sąd w składzie siedmiu sędziów – mimo dostrzeżenia rzeczywistych i poważnych wątpliwości prawnych oraz rozbieżności w orzecznictwie – odmówił podjęcia uchwały, koncentrując się na przesłankach formalnych tej procedury. Podkreślono w nim, że dla wydania tzw. uchwały konkretnej konieczne jest nie tylko istnienie poważnej wątpliwości prawnej, ale również ścisłego związku przedstawionego zagadnienia z konkretną sprawą sądowno-administracyjną, tj. z jej stanem faktycznym i prawnym. Wyłączona jest natomiast możliwość podejmowania uchwał w odniesieniu do kwestii, które wprawdzie zaistniały w sprawie, lecz nie mają decydującego znaczenia dla jej rozstrzygnięcia lub nie zostały podniesione w skardze kasacyjnej.

Rozstrzygnięcie NSA będzie miało doniosłe znaczenie praktyczne – nie tylko dla podatników oczekujących na zwrot VAT, ale również dla organów podatkowych, wyznaczając standardy stosowania instytucji przedłużenia terminu zwrotu oraz zakres jej sądowej kontroli.

JAKUB FALICKI
KONSULTANT

Kwestia złożenia WH-OSC „z góry”, przed miesiącem przekroczenia progu 2 mln zł wypłat płatności podlegających WHT, wyrok WSA w Warszawie z 25 marca 2026 r., sygn. akt III SA/WA 2603/25

Sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej wydanej na wniosek płatnika WHT. Zdaniem płatnika, złożenie oświadczenia WH-OSC przed przekroczeniem progu 2 mln zł. W pierwotnie wydanej interpretacji, Dyrektor KIS zaakceptował stanowisko płatnika i odstąpił od uzasadnienia. Interpretacja ta została jednak uchylona z urzędu przez Szeffa KAS, zdaniem którego, oświadczenie WH-OSC złożone przed przekroczeniem progu wypłat jest bezskuteczne.

Interpretacja została zaskarżona do WSA w Warszawie, który utrzymał w mocy zaskarżoną interpretację. Zdaniem sądu, nieprzekroczenie progu 2 mln złotych wypłat powoduje, że przepisy o WH-OSC nie mają zastosowania, a samo oświadczenie powinno dotyczyć rzeczywistego stanu na dzień wypłaty (oświadczenie składane przed wypłatą należy traktować jako hipotetyczne zapewnienie).

Przypomnijmy: oświadczenie WH-OSC jest jednym ze sposobów na uniknięcie konieczności poboru podatku u źródła od wypłat przekraczających 2 mln zł w roku podatkowym. WH-OSC zawiera następujące oświadczenia płatnika dotyczące 1) posiadania dokumentów, na podstawie których stosuje preferencję i 2) przeprowadzenia weryfikacji odbiorcy pod kątem spełnienia warunków preferencji.

Brzmienie przepisów nie określa wprost początkowego momentu, od którego można złożyć WH-OSC (określony wprost jest jedynie termin końcowy). Powoduje to zatem wątpliwości, czy możliwe jest złożenie oświadczenia przed przekroczeniem progu 2 mln zł.

W praktyce, płatnicy często weryfikują możliwość zastosowania preferencji i pozyskują odpowiednie dokumenty już przed wypłatą określonej kwoty. W takiej sytuacji mogą złożyć oświadczenia. Z drugiej strony, nieograniczony czas

składania oświadczeń przed wypłatą mógłby prowadzić do określonych, pozornie absurdalnych sytuacji (np. złożenia oświadczenia na kilka lat do przodu). Można w tym zakresie zrozumieć argumenty sądu i organu przemawiające za ograniczeniem terminu złożenia WH-OSC po przekroczeniu progu, ponieważ podejście to porządkuje pewien obszar niepewności. Z drugiej strony, za podejściem płatnika przemawia istota oświadczenia WH-OSC. Oświadczenie to stanowi faktycznie przyjęcie przez podatnika szerszego zakresu ryzyka związanego z rozliczeniami, w zamian za możliwość uniknięcia czasochłonnej i sformalizowanej procedury zwrotu WHT. W momencie otrzymania oświadczenia, organy zazwyczaj nie weryfikują jego prawdziwości – dzieje się to najczęściej w toku późniejszej kontroli rozliczeń WHT. Zatem, niezależnie od okresu złożenia, to płatnik bierze na siebie ryzyko prawdziwości oświadczeń. To przemawia za stanowiskiem płatnika w komentowanej sprawie. Wydaje się, że nawet złożenie oświadczenia na kilka lat do przodu, pozornie absurdalne, nie powinno być traktowane jako niedopuszczalne z góry. Faktycznym problemem byłby w takiej sytuacji zakres ryzyka, jakie przyjąłby na siebie dobrowolnie płatnik i osoby składające oświadczenia.

Na uwagę zasługuje także trafna argumentacja historyczna płatnika, który wskazuje, że przepisy w pierwotnym kształcie (od 2019 r.) nakazywały złożenie WH-OSC najpóźniej do dnia wypłaty, a zmiany przepisów jedynie wydłużyły ten termin, nie wskazując terminu początkowego. Ponadto, art. 26 ust. 7c ustawy o CIT zawiera wskazanie: „przy czym wykonanie tego obowiązku po dokonaniu wypłaty nie zwalnia (...)” co sugeruje, że możliwe jest także złożenie oświadczenia przed dokonaniem wypłaty.

Konkludując, wydaje się zatem, że rozstrzygnięcie WSA w Warszawie ignoruje pewne rozbieżności stanowiska organu z przepisami, ale stara się w pewien sposób uporządkować kwestię terminów składania WH-OSC i wykluczyć problemy związane z oceną oświadczeń składanych na długo przed przekroczeniem limitu wypłat.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia zmiany adresu elektronicznego wskazanego przez pełnomocnika w pełnomocnictwie szczególnym, postanowienie NSA z 16 marca 2026 r., sygn. I FSK 1307/25	8
Spółka ma prawo do odliczenia VAT, jeśli wynajmuje lokal mieszkalny na potrzeby zakwaterowania zleceniobiorców, którzy są odpłatnie udostępniani innym podmiotom, wyrok NSA z 19 marca 2026 r., sygn. I FSK 1368/23	8
Budowa drogi publicznej nawet jeżeli ma na celu zwiększenie atrakcyjności działek przeznaczonych do sprzedaży przez gminę, nie ma związku z jej działalnością opodatkowaną VAT, wyrok NSA z 18 marca 2026 r., sygn. I FSK 1040/23	8
Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT odnośnie do usług polegających na zakupie przez bank od kredytodawcy pakietów wierzytelności, wyrok NSA z 18 marca 2026 r., sygn. I FSK 1077/23	8
Brak możliwości zastosowania ulgi ekspansyjnej, o której mowa w art. 18eb ustawy CIT, w przypadku, gdy spółka zleca produkcję innemu podmiotowi, wyrok NSA z 10 marca 2026 r., sygn. II FSK 798/23	8
Kwalifikacja do odpowiedniego źródła przychodów otrzymanej premii motywacyjnej, wyrok NSA z 10 marca 2026 r., sygn. II FSK 811/24	9
Przesłanki opodatkowania VAT kar umownych, wyrok WSA w Warszawie z 18 marca 2026 r., sygn. III SA/Wa 2494/25	9
Zasady opodatkowania VAT kaucji pobieranej przy opakowaniach zwrotnych, wyrok WSA w Krakowie z 12 marca 2026 r., sygn. I SA/Kr 33/26	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia zastosowania art. 86 ust. 13 ustawy VAT do zwiększenia podatku naliczonego w składanej w 2025 r. korekcie deklaracji VAT-7 za styczeń 2020 r., wyrok WSA w Krakowie z 12 marca 2026 r., sygn. I SA/Kr 44/26	10
Kwestia stosowania nowych limitów amortyzacji do umowy leasingu operacyjnego zawartej przed dniem 1 stycznia 2026 r., wyrok WSA w Białymstoku z 11 marca 2026 r., sygn. I SA/Bk 30/26	10
Kwestia obowiązku poboru podatku u źródła z tytułu wypłaty dywidendy na rzecz niemieckiego udziałowca prowadzącego działalność poprzez oddział w Polsce, wyrok WSA we Wrocławiu z 9 marca 2026 r., sygn. I SA/Wr 736/25	10

Kwestia zmiany adresu elektronicznego wskazanego przez pełnomocnika w pełnomocnictwie szczególnym, postanowienie NSA z 16 marca 2026 r., sygn. I FSK 1307/25

Czy w rozumieniu art. 145 § 2 w zw. z art. 146 § 1, art. 144 § 1a i art. 144 § 5 Ordynacji podatkowej dochodzi do zmiany adresu elektronicznego wskazanego w postępowaniu podatkowym przez pełnomocnika w pełnomocnictwie szczególnym, poprzez późniejsze wyrażenie - poza ww. postępowaniem - zgody przez tego pełnomocnika na doręczanie korespondencji za pośrednictwem platformy e-Urząd Skarbowy, stosownie do art. 35e ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej?

Spółka ma prawo do odliczenia VAT, jeśli wynajmuje lokal mieszkalny na potrzeby zakwaterowania zleceniobiorców, którzy są odpłatnie udostępniani innym podmiotom, wyrok NSA z 19 marca 2026 r., sygn. I FSK 1368/23

W analizowanej sprawie głównym celem najmu nieruchomości mieszkalnych jest wykorzystywanie ich dla podstawowej działalności gospodarczej spółki, która jest działalnością opodatkowaną VAT, a nie dla celów wykonywania usług najmu (użyczenia) pracownikom (nieodpłatnego bądź odpłatnego), co jest jedynie efektem ubocznym pozyskania oddelegowanych pracowników. W konsekwencji spółka ma prawo do odliczenia VAT naliczonego z faktury wystawionej przez wynajmującego, jeśli wynajmuje lokal mieszkalny na potrzeby zakwaterowania zleceniobiorców, którzy są odpłatnie udostępniani innym podmiotom.

Budowa drogi publicznej nawet jeżeli ma na celu zwiększenie atrakcyjności działek przeznaczonych do sprzedaży przez gminę, nie ma związku z jej działalnością opodatkowaną VAT, wyrok NSA z 18 marca 2026 r., sygn. I FSK 1040/23

Budowa infrastruktury wodno-kanalizacyjnej w ramach budowy dróg publicznych, ale przyłączanej do każdej z działek na podstawie umowy cywilnoprawnej zawieranej z właścicielami, odbywa się w ramach działalności gospodarczej gminy. Natomiast budowa drogi publicznej

nawet w sytuacji, gdy ma na celu zwiększenie atrakcyjności działek przeznaczonych do sprzedaży przez gminę, nie ma związku z działalnością opodatkowaną VAT gminy, lecz jest realizowana w ramach jej zadań własnych.

Przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT odnośnie do usług polegających na zakupie przez bank od kredytodawcy pakietów wierzytelności, wyrok NSA z 18 marca 2026 r., sygn. I FSK 1077/23

W analizowanej sprawie przedmiotem spornej umowy jest cesja wierzytelności. Umowa nie reguluje żadnych innych aspektów współpracy stron, w tym kwestii windykacji. Świadczenia realizowane w ramach umowy serwisowej są faktycznie wykonywane przez kredytodawcę (zbywcę wierzytelności) na rzecz banku (nabywcy wierzytelności), a więc odwrotnie niż miałyby to miejsce w przypadku umowy o faktoring. W konsekwencji nabycie pakietów wierzytelności stanowi usługę w zakresie długów, nie zawierającą jednak czynności ściągania długów, w tym faktoringu, a więc taka usługa jest objęta zwolnieniem na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT oraz nie mieści się w zakresie art. 43 ust. 1 pkt 15 ustawy VAT.

Brak możliwości zastosowania ulgi ekspansyjnej, o której mowa w art. 18eb ustawy CIT, w przypadku, gdy spółka zleca produkcję innemu podmiotowi, wyrok NSA z 10 marca 2026 r., sygn. II FSK 798/23

Spółka nie ma możliwości skorzystania z tzw. ulgi prowrzostowej, czyli ulgi na ekspansję, o której mowa w art. 18eb ustawy CIT, w zakresie kosztów uzyskania przychodu poniesionych w celu zwiększenia przychodów ze sprzedaży produktów, w tym przypadku piwa, wprowadzanych na rynek pod marką własną spółki, lecz fizycznie wytwarzanych przez podmioty trzecie, którym spółka zleca produkcję.

Kwalifikacja do odpowiedniego źródła przychodów otrzymanej premii motywacyjnej, wyrok NSA z 10 marca 2026 r., sygn. II FSK 811/24

Ze stanu faktycznego wynika, że wnioskodawca uzyskał pochodny instrument finansowy jako świadczenie nieodpłatne, bowiem w związku z zawarciem umowy nie poniósł jakichkolwiek kosztów. Celem umowy było zapewnienie wnioskodawcy uzyskania korzyści z zaangażowania w inwestycje. Zatem otrzymał on pochodne instrumenty finansowe nieodpłatnie, zaś korzyść w postaci wypłaty premii była powiązana z jego zaangażowaniem w inwestycje.

Kluczowa dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest treść art. 10 ust. 4 ustawy PIT, wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2018 r. Z treści tego przepisu wynika, że nakazuje on kwalifikować przychód z realizacji praw z pochodnych instrumentów finansowych do tego źródła przychodów, w ramach którego uzyskano nieodpłatne świadczenie. Tym samym kwalifikacja przychodu powiązana jest z tym źródłem przychodów, z którym wiąże się nabycie świadczenia nieodpłatnego. Wynika to jednoznacznie z literalnego brzmienia tego przepisu. Decyduje zatem tytuł prawny uzyskania.

Otrzymany przez wnioskodawcę przychód z tytułu realizacji zbycia instrumentów pochodnych jest zaliczany do przychodów z innych źródeł. Wnioskodawca bowiem nabył prawo do premii motywacyjnej nieodpłatnie, natomiast jego następcze zaangażowanie w inwestycje, które miało się przyczynić do wzrostu wartości spółek, zostało wynagrodzone faktyczną wypłatą premii. Tak więc jego wkład pracy na rzecz inwestycji miał wpływ nie na nabycie prawa do premii, a na jej wypłatę. Prawo to zostało przyznane nieodpłatnie jako swego rodzaju zachęta do działalności w interesie spółek. Przyznanie instrumentu nastąpiło najpierw nieodpłatnie po to, aby wnioskodawca zaangażował się w inwestycje.

Uzyskanie przychodu nastąpiło natomiast w następstwie, wskutek nabycia tych praw z pochodnego instrumentu finansowego jako nieodpłatnego świadczenia. Ustawodawca jednoznacznie wskazuje, że mamy tu do czynienia z przychodem z realizacji praw, a nie przychodem z tytułu nabycia praw.

A zatem art. 10 ust. 4 ustawy PIT znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, tj. gdy osoba uprawniona uzyskuje nieodpłatnie od innego podmiotu instrument pochodny, co w momencie jego uzyskania nie generuje u osoby uprawnionej przychodu, a następnie realizuje prawa wynikające z tych instrumentów, otrzymując od tego podmiotu wynagrodzenie w zamian za zaangażowanie w inwestycje.

Przesłanki opodatkowania VAT kar umownych, wyrok WSA w Warszawie z 18 marca 2026 r., sygn. III SA/Wa 2494/25

Jeżeli kara umowna jest następstwem nie należytego wykonywania samej usługi, na przykład ingerencji w substancję lokalu, i faktycznie stanowi dla usługodawcy ekwiwalent za skrócenie okresu najmu, pełni ona funkcję wynagrodzenia za świadczenie usług i podlega opodatkowaniu VAT.

Jeżeli kara wynika z okoliczności oderwanych od samego przedmiotu najmu, na przykład ze statusu prawnego kontrahenta albo braku polisy, a samo naruszenie nie wpływa bezpośrednio na sposób wykonania usługi, stanowi ona czystą postać kary umownej o charakterze odszkodowawczym, która pozostaje poza zakresem opodatkowania VAT.

Zasady opodatkowania VAT kaucji pobieranej przy opakowaniach zwrotnych, wyrok WSA w Krakowie z 12 marca 2026 r., sygn. I SA/Kr 33/26

Przepis art. 29a ust. 12c ustawy VAT, nakazujący podwyższenie podstawy opodatkowania o kwotę kaucji za niezwrócone opakowania, stanowi prawidłową implementację art. 73 i art. 92 Dyrektywy 112. Pojęcie opakowań zwrotnych na gruncie przepisów unijnych obejmuje zarówno opakowania wielokrotnego użytku, jak i opakowania jednorazowe objęte systemem kaucyjnym. Wartość niezwróconej kaucji traci swój charakter zabezpieczający i staje się wynagrodzeniem za dostawę opakowań, które nie wróciły do systemu, niezależnie od faktu, czy stały się one odpadem, czy zostały wprowadzone do obrotu w ramach czynności niepodlegających opodatkowaniu.

Kwestia zastosowania art. 86 ust. 13 ustawy VAT do zwiększenia podatku naliczonego w składanej w 2025 r. korekcie deklaracji VAT-7 za styczeń 2020 r., wyrok WSA w Krakowie z 12 marca 2026 r., sygn. I SA/Kr 44/26

W odniesieniu do wydatków, co do których gmina dokonała odliczenia w 2019 r., w sytuacji, gdy uległa zmianie wyliczona po zakończeniu roku podatkowego ostateczna wartość proporcji, o której mowa w art. 86 ust. 2a ustawy VAT oraz proporcji określonej w art. 90 ustawy VAT, gmina była zobowiązana do korekty deklaracji VAT. Jednakże wskazać należy, że w odniesieniu do wydatków poniesionych w 2019 r. pięcioletni okres uprawniający do korekty podatku naliczonego powinien być liczony od początku roku 2019. Uprawnienie do złożenia korekty dla tych wydatków gmina miała do 31 grudnia 2023 r.

W konsekwencji dla ww. wydatków upłynął już okres korekty. Tym samym, w związku z dokonanymi w 2025 r. ustaleniami i zmianami, ostatecznie gmina nie może w 2025 r. dokonać korekt podatku naliczonego poprzez korektę deklaracji rocznej VAT-7 za styczeń 2020 r.

Kwestia stosowania nowych limitów amortyzacji do umowy leasingu operacyjnego zawartej przed dniem 1 stycznia 2026 r., wyrok WSA w Białymstoku z 11 marca 2026 r., sygn. I SA/Bk 30/26

Brak przepisów przejściowych w art. 30 ustawy z 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych oraz niektórych innych ustaw, przy jednoczesnym zachowaniu czteroletniego okresu vacatio legis, obliuguje podatników do stosowania nowych limitów kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z brzmieniem art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT wchodzącym w życie 1 stycznia 2026 r., również do umów leasingu operacyjnego zawartych przed tą datą.

Tym samym zgodzić należy się ze stanowiskiem organu, że skoro samochód osobowy będzie używany w prowadzonej przez spółkę działalności na podstawie umowy leasingu operacyjnego i nie będzie ujmo- wany przez spółkę w ewidencji środków trwałych, to od 1 stycznia 2026 r. będą

miały zastosowanie do spółki nowe limity - nawet jeśli taka umowa zostanie zawarta przed dniem 1 stycznia 2026 r., przykładowo w sierpniu 2025 r.

Kwestia obowiązku poboru podatku u źródła z tytułu wypłaty dywidendy na rzecz niemieckiego udziałowca prowadzącego działalność poprzez oddział w Polsce, wyrok WSA we Wrocławiu z 9 marca 2026 r., sygn. I SA/Wr 736/25

Dla ustalenia, czy spółka działając w charakterze płatnika będzie zobowiązana do poboru zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych od wypłacanej dywidendy na rzecz niemieckiego udziałowca prowadzącego działalność w Polsce poprzez zakład, która to dywidenda wypłacona zostanie na rachunek niemieckiej spółki prowadzony dla oddziału w Polsce w polskim banku, powyżej 2 mln zł, w myśl art. 26 ust. 2e ustawy CIT, kluczowy jest użyty w treści art. 10 ust. 4 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zwrot: gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu. W Komentarzu do Modelowej Konwencji OECD wprost wskazano, że w przypadku zakładu zagranicznej spółki nie ma zastosowania zasada określana jako siła przyciągania stałego zakładu.

W niniejszej sprawie nie zostało wykazane, że udział, z tytułu którego spółka polska ma zamiar wypłacić dywidendę spółce niemieckiej, jest faktycznie związany z jej oddziałem lub zakładem na terenie Polski. Z treści przepisu art. 10 ust. 4 ww. umowy wynika wprost, że sam fakt posiadania zakładu to za mało i nie ma domniemania prawnego, że udziały, z tytułu których wypłacane są dywidendy, są zawsze faktycznie związane z zakładem, gdyż nie obowiązuje w tym przypadku zasada określana jako siła przyciągania, czyli force of attraction. Warunek efektywnego związku nie został w tej sprawie wykazany, a tym samym dywidendy mające być wypłacone spółce niemieckiej nie będą mieściły się w zakresie art. 10 ust. 4 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zwolnienie z VAT wypłaty dywidendy rzeczowej na rzecz wspólnika, tj. przyszłej fundacji rodzinnej, w postaci prawa własności do określonych instrumentów finansowych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 13 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.102.2026.3.MG	13
Skutki podatkowe w VAT przeniesienia uprawnień do emisji CO2 na rzecz banku w wykonaniu transakcji spot , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 13 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.945.2025.4.MG	13
Bank dzielony, a nie bank przejmujący, powinien ująć przychody i koszty uzyskania przychodów, jak również wszystkie zaliczki miesięczne na poczet CIT wpłacone przez bank dzielony w roku podziału, w sporządzanym przez siebie zeznaniu , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.45.2026.2.BD	13
Ustalenie możliwości i momentu zastosowania stawek podwyższonych w odniesieniu do budynków i budowli, które będą używane w warunkach pogorszonych, oraz maszyn i urządzeń, które będą poddane szybkiemu postępowi technicznemu , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.648.2025.2.BD	14
Kwestia uznania zaliczki za przedpłatę na poczet dostawy i instalacji systemu, która zostanie sfinalizowana w przyszłości, oraz ustalenie, czy częściowe wykonanie usługi warunkuje moment rozpoznania przychodu dla celów podatku dochodowego od osób prawnych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.3.2026.2.AW	15
Kwestia zaliczenia do kosztów podatkowych wydatków na pozyskanie nowego inwestora , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB-1-3.4010.12.2026.1.PC	16

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Wydatek w postaci utraconego wadium nie może stanowić kosztu uzyskania przychodu , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB-1-3.4010.20.2026.1.JKU	17
Rozliczenie faktury korygującej in minus wystawionej w tzw. trybach offline: art. 106nda ust. 1, offline24, art. 106nf ust. 1, tryb awaryjny, lub art. 106nh ust. 1, tryb niedostępności systemu, dla transakcji wymienionych w art. 29a ust. 15 pkt 3 ustawy VAT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.919.2025.3.MG	17
Podatek VAT zapłacony w Wielkiej Brytanii w związku ze sprzedażą towarów na rzecz brytyjskich konsumentów, B2C, jako przychód w CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.664.2025.2.EWJ	18
Opodatkowanie VAT wewnątrzspółnotowej transakcji trójstronnej z zastosowaniem procedury uproszczonej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 marca 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.812.2025.2.MW	18
Przesłanki skutecznego wyboru ryczałtu od dochodów spółek w wyniku błędnego wskazania daty opodatkowania na formularzu ZAW-RD , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 marca 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.3.2026.1.IN	19
Uznanie transakcji dostawy pojazdów na rzecz dealerów za dostawę towarów oraz prawo do odliczenia w przypadku odsprzedaży pojazdów przez dealerów , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.841.2025.2.AS	19

Zwolnienie z VAT wypłaty dywidendy rzeczowej na rzecz wspólnika, tj. przyszłej fundacji rodzinnej, w postaci prawa własności do określonych instrumentów finansowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 13 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.102.2026.3.MG

Czynność wypłaty dywidendy w formie niepieniężnej, rzeczowej, poprzez przeniesienie prawa własności instrumentów finansowych na rzecz wspólnika, tj. przyszłej fundacji rodzinnej, stanowi czynność mieszczącą się w katalogu czynności podlegających opodatkowaniu VAT jako nieodpłatne świadczenie usług zrównane z odpłatnym świadczeniem usług, zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy VAT. Przekazanie instrumentów finansowych stanowi świadczenie usług. Przekazanie nastąpi nieodpłatnie na cele niezwiązane z prowadzoną działalnością.

Zatem czynność będzie podlegała opodatkowaniu VAT. Z uwagi na to, że usługi te mieszczą się w zakresie czynności, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT, jako wymienione wprost w tym przepisie, czynność wypłaty dywidendy w formie niepieniężnej, rzeczowej, poprzez przeniesienie prawa własności instrumentów finansowych na rzecz wspólnika, tj. przyszłej fundacji rodzinnej, będzie korzystać ze zwolnienia z VAT na podstawie tego przepisu.

Skutki podatkowe w VAT przeniesienia uprawnień do emisji CO2 na rzecz banku w wykonaniu transakcji spot, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 13 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB-3-1.4012.945.2025.4.MG

W przedmiotowej sprawie nie są i nie będą spełnione łącznie wszystkie warunki wynikające z art. 145e ust. 1 ustawy VAT, których łącznie spełnienie warunkuje stosowanie do świadczenia usług w zakresie przenoszenia uprawnień do emisji gazów cieplarnianych mechanizmu odwrotnego obciążenia, bowiem świadczenie usług w zakresie przenoszenia uprawnień do emisji CO2 nie jest i nie będzie dokonywane w ramach transakcji zawartej bezpośrednio lub za pośrednictwem uprawnionego podmiotu na giełdzie towarowej w rozumieniu przepisów o giełdach towarowych, rynku regulowanym lub OTF w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

W związku z powyższym, ze względu na niespełnienie wszystkich wymogów formalnych dla potrzeb stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia, wynikających z art. 145e ust. 1 ustawy VAT, spółka nie jest i nie będzie zobowiązana do zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia. Podsumowując, w związku z przeniesieniem uprawnień do emisji CO2 na rzecz banku w wykonaniu transakcji spot, spółka będzie zobowiązana do naliczenia podatku VAT należnego na fakturze dokumentującej tę czynność.

W przypadku udokumentowania przez bank przeniesienia uprawnień do emisji CO2 w wykonaniu transakcji forward fakturą VAT, z wykazaną kwotą VAT należnego naliczonego od wynagrodzenia banku, spółka będzie uprawniona do odliczenia podatku VAT naliczonego wynikającego z faktury wystawionej przez bank. Przy czym prawo to będzie spółce przysługiwało pod warunkiem niezastąpienia negatywnych przesłanek wynikających z art. 88 ustawy VAT.

Bank dzielony, a nie bank przejmujący, powinien ująć przychody i koszty uzyskania przychodów, jak również wszystkie zaliczki miesięczne na poczet CIT wpłacone przez bank dzielony w roku podziału, w sporządzanym przez siebie zeznaniu, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.45.2026.2.BD

W okolicznościach przedstawionych w opisie sprawy, przy ustalaniu dochodu osiągniętego w roku podatkowym obejmującym dzień podziału, czyli roku podziału, to bank dzielony, a nie bank przejmujący, powinien uwzględnić: przychody osiągnięte przez bank dzielony w okresie od początku roku podziału do dnia poprzedzającego dzień podziału włącznie, związane z działalnością prowadzoną w tym okresie przez bank dzielony w ramach działalności detalicznej, a także koszty uzyskania przychodów potrącalne, to jest takie, co do których zaistniała możliwość ich zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów zgodnie z przepisami ustawy CIT, w okresie od początku roku podziału do dnia poprzedzającego dzień podziału włącznie, związane z działalnością prowadzoną w tym okresie przez bank dzielony w ramach działalności detalicznej.

W konsekwencji to bank dzielony, a nie bank przejmujący, powinien ująć wskazane powyżej przychody i koszty uzyskania przychodów, jak również wszystkie zaliczki miesięczne na poczet CIT wpłacone przez bank dzielony w roku podziału, w sporządzanym przez siebie zeznaniu o wysokości dochodu, bądź straty, osiągniętego w roku podziału.

Ustalenie możliwości i momentu zastosowania stawek podwyższonych w odniesieniu do budynków i budowli, które będą używane w warunkach pogorszonych, oraz maszyn i urządzeń, które będą poddane szybkiemu postępowi technicznemu, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.648.2025.2.BD

Jeżeli podatnik posiada środki trwałe, które spełniają warunki określone w art. 16i ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy CIT, to decyzję o podwyższeniu odpisów amortyzacyjnych może podjąć w wybranym przez siebie momencie. W przypadku środków trwałych, o których mowa w art. 16i ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, stawki ulegają podwyższeniu zgodnie z uregulowaniami zawartymi w art. 16i ust. 3 ustawy CIT. Z kolei w przypadku środków trwałych, o których mowa w art. 16i ust. 2 pkt 3 ustawy CIT, stawki ulegają podwyższeniu zgodnie z uregulowaniami zawartymi w art. 16i ust. 4 ustawy CIT.

Spółce przysługuje prawo do podwyższenia stawek amortyzacyjnych na podstawie art. 16i ust. 2 pkt 1 lit. a oraz pkt 3 ustawy CIT, gdy wcześniej stosowane były stawki podstawowe lub też stawki obniżone, z uwzględnieniem spełnienia przesłanek warunkujących stosowanie stawek podwyższonych. Zastosowanie stawki podwyższonej zależy od decyzji podatnika, a przepisy ustawy CIT nie wymagają, by ją stosować od początku okresu amortyzacji danego środka trwałego. Tym samym prawidłowe jest stanowisko wskazujące, że spółka będzie uprawniona do zastosowania stawek podwyższonych w odniesieniu do środków trwałych, co do których stosowała ona wcześniej amortyzację w oparciu o stawki podstawowe albo stawki obniżone, w okresie, w którym przesłanki pozwalające na stosowanie stawek podwyższonych będą nadal spełnione.

Mając na względzie literalne brzmienie art. 16i ust. 3 ustawy CIT, uznać należy, że spółce

przysługuje prawo do podwyższenia stawek amortyzacyjnych na podstawie art. 16i ust. 2 pkt 1 lit. a oraz pkt 3 ustawy CIT, w zależności od decyzji spółki, w terminach określonych w art. 16i ust. 3 ustawy CIT, gdy wcześniej stosowane były stawki podstawowe lub też stawki obniżone, bez konieczności tymczasowego przywrócenia stawki podstawowej. W konsekwencji prawidłowe jest stanowisko, że spółka będzie uprawniona do zastosowania stawek podwyższonych o współczynnik nie wyższy niż 1,2, o których mowa w art. 16i ust. 2 pkt 1 lit. a ustawy CIT, począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym spółka podejmie taką decyzję, w tym w przypadku środków trwałych, co do których zastosowała stawkę obniżoną, bez konieczności tymczasowego przywrócenia stawki podstawowej.

Mając na względzie literalne brzmienie art. 16i ust. 4 ustawy CIT, wskazać należy, że spółka będzie uprawniona do dokonania podwyższenia stawek amortyzacji do poziomu stawek wynikających z Wykazu przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0, ze skutkiem od miesiąca następującego po miesiącu, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji, albo od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego. W konsekwencji, jeżeli podatnik posiada środki trwałe, które spełniają warunki określone w art. 16i ust. 2 ustawy CIT, to decyzję o podwyższeniu odpisów amortyzacyjnych może podjąć w wybranym przez siebie momencie.

W przypadku podjęcia takiej decyzji, zgodnie z art. 16i ust. 4 ustawy CIT, zastosowanie podwyższonych odpisów amortyzacyjnych będzie możliwe od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego. Spółka będzie uprawniona dokonać podwyższenia stawek amortyzacji do poziomu stawek podwyższonych o współczynnik nie wyższy niż 2,0, o których mowa w art. 16i ust. 2 pkt 3 ustawy CIT, począwszy od pierwszego miesiąca roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym spółka podejmie decyzję o podwyższeniu stawek amortyzacji, w tym w przypadku środków trwałych, co do których zastosowała stawkę obniżoną, bez konieczności tymczasowego przywrócenia stawek podstawowych.

Spółka będzie uprawniona do zastosowania stawki podstawowej albo stawki obniżonej

do środków trwałych, co do których zastosowała stawkę podwyższoną, w odniesieniu do budynków i budowli, które w chwili obniżenia stawki podwyższonej nadal będą używane w warunkach pogorszonych, oraz maszyn i urządzeń zaliczonych do grup 4-6 i 8 Klasyfikacji Środków Trwałych, które w chwili obniżenia stawki podwyższonej nadal będą poddane szybkiemu postępowi technicznemu.

Skoro podatnik może podwyższać stawki, to również może ich nie podwyższać. Rezygnacja ze stawki podwyższonej może nastąpić w terminie wskazanym w art. 16i ust. 3 ustawy CIT, czyli od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające te zmiany. Zatem w ww. terminie po rezygnacji ze stawki podwyższonej możliwe jest przywrócenie stosowania stawki z Wykazu.

Chcąc natomiast ze stawki podwyższonej przejść bezpośrednio na stawkę dodatkowo obniżoną poniżej wysokości z Wykazu, w tym do 0%, należy zwrócić uwagę na odrębny termin przewidziany dla takiego obniżenia, określony w art. 16i ust. 5 ustawy CIT, zgodnie z którym obniżenie stawki poniżej wskazanej w Wykazie możliwe jest m.in. od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego. Jeśli więc spółka planuje w zakresie budynków i budowli używanych w warunkach pogorszonych przejść dodatkowo na stawkę obniżoną poniżej wysokości stawek z Wykazu, w tym do 0%, obniżenie takie będzie możliwe jedynie z uwzględnieniem ww. terminu określonego w art. 16i ust. 5 ustawy CIT, a więc nie od miesiąca następującego po miesiącu podjęcia decyzji.

Z kolei w odniesieniu do maszyn i urządzeń zaliczonych do grupy 4-6 i 8 Klasyfikacji Środków Trwałych, poddanych szybkiemu postępowi technicznemu, o których mowa w art. 16i ust. 2 pkt 3 ustawy CIT, należy wskazać, że ze względu na zbieżność terminów określonych w art. 16i ust. 4 i ust. 5 ustawy CIT, w zakresie w jakim odwołują się do zmiany stawki, czyli obniżenia od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego, stanowisko spółki należy ocenić jako prawidłowe. W tym zakresie możliwe będzie obniżenie stawki, wskutek decyzji spółki podjętej w wybranym momencie, w tym również wtedy, gdy nadal występują przesłanki do stosowania stawki podwyższonej, od pierwszego miesiąca

każdego następnego roku podatkowego. Obniżka we wskazanym terminie może dotyczyć przywrócenia stawki z Wykazu lub jej dowolnego obniżenia, w tym do stawki 0%.

Kwestia uznania zaliczki za przedpłatę na poczet dostawy i instalacji systemu, która zostanie sfinalizowana w przyszłości, oraz ustalenie, czy częściowe wykonanie usługi warunkuje moment rozpoznania przychodu dla celów podatku dochodowego od osób prawnych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.3.2026.2.AW

Przepisy ustawy CIT nie określają momentu, w jakim należy uznać, że usługa została faktycznie wykonana czy też wykonana częściowo; nie wskazują także sposobu pozwalającego na uznanie danego etapu usługi za zakończony. Określenie momentu wykonania świadczenia będzie zatem wynikało z postanowień umów zawartych między ich stronami. Strony mogą bowiem dowolnie ustalić, jaki zakres prac uznają za wykonane świadczenie. Jeżeli strony zawartej umowy ustalą, że zakres prac wynikających z umowy jest podzielony na poszczególne etapy, zasadne jest uznanie, że taki etap stanowi wykonanie wyodrębnionej części całości usługi. W konsekwencji w chwili częściowego wykonania usługi powstaje przychód należny. Rozliczenie wpłaconej zaliczki nastąpi poprzez jej potrącenie z wierzytelnościami wykonawcy o zapłatę wynagrodzenia za ostatnie etapy realizacji przedmiotu umowy, związane z wykonaniem przedmiotu całej umowy, tj. od faktury końcowej, etap 7. Powyższe oznacza, że uiszczenie zaliczki nie ma charakteru definitywnego w chwili zapłaty, gdyż jej rozliczenie nastąpi w okresie późniejszym i związane będzie z końcowym rozliczeniem transakcji. Z opisu sprawy nie wynika również, by zaliczka była związana z dostawą konkretnego towaru lub usługi, tj. by stanowiła wynagrodzenie za skonkretyzowane działania.

A zatem otrzymana płatność w ramach etapu 0, zdefiniowana wprost w umowie oraz aneksie nr 1 jako zaliczka stanowiąca określony procent wynagrodzenia brutto, nie generuje przychodu podatkowego w momencie jej otrzymania ani wystawienia faktury zaliczkowej. Płatność ta ma charakter przedpłaty na poczet dostawy i instalacji systemu, która zostanie sfinalizowana w przyszłości.

Dla ustalenia przychodu istotnym zagadnieniem jest określenie daty, z którą ustawa CIT wiąże moment powstania obowiązku podatkowego. Pierwszeństwo w kształtowaniu daty powstania przychodu należnego, zgodnie z art. 12 ust. 3a ustawy CIT, ma dzień dokonania czynności - wydania rzeczy, zbycia prawa majątkowego, wykonania usługi lub jej częściowego wykonania. Istotny w niniejszej sprawie staje się fakt, że rozliczenie wykonawcy za przedmiot części umowy następuje na podstawie faktur wystawionych za kolejne etapy realizacji umowy według ustalonego harmonogramu oraz na podstawie protokołów odbioru częściowego.

Zatem należy stwierdzić, że to właśnie częściowe wykonanie usługi warunkuje moment rozpoznania przychodu dla celów podatku dochodowego od osób prawnych. O wykonaniu usługi decydować będzie faktyczne częściowe wykonanie usługi wynikające z umowy i harmonogramu płatności, potwierdzone wystawioną fakturą po zakończonym etapie, nie zaś data podpisania bez zastrzeżeń protokołu odbioru końcowego prac realizowanych przez wykonawcę.

Kwestia zaliczenia do kosztów podatkowych wydatków na pozyskanie nowego inwestora, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 10 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.12.2026.1.PC

W świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT spółka będzie uprawniona do zaliczenia wydatków transakcyjnych związanych z pozyskaniem nowego inwestora do kosztów uzyskania przychodów. Wydatki transakcyjne będą stanowiły koszty inne niż bezpośrednio związane z przychodami, stosownie do art. 15 ust. 4d ustawy CIT.

Wydatki transakcyjne ponoszone w celu pozyskania inwestora związane będą z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą. Poniesienie tych wydatków w założeniu będzie prowadziło do generowania w przyszłości przychodów w ramach działalności gospodarczej spółki. W tym kontekście należy wskazać, że wydatki transakcyjne pozostają w bezpośrednim związku z tą działalnością, a zatem nie dotyczą innego obszaru działalności spółki niż działalność gospodarcza.

Charakter tych wydatków jako kosztów uży-

skania przychodów nie jest uzależniony od ostatecznego wyniku procesu inwestycyjnego - niezależnie od tego, czy pozyskanie nowego inwestora faktycznie nastąpi, wydatki te pozostają uzasadnione z perspektywy prowadzonej działalności gospodarczej. W ramach prowadzonej działalności spółka uzyskuje przychody z innych źródeł niż z zysków kapitałowych. Niemniej nie jest wykluczone, że w latach, w których spółka poniesie wydatki transakcyjne, uzyska również przychody z dywidendy wypłaconej przez spółki, w których posiada udziały lub akcje.

Rozpatrując kwestię podziału kosztów pośrednich pomiędzy źródła przychodów, należy mieć na uwadze, że z faktem uzyskania przychodów z tytułu dywidendy nie wiąże się ponoszenie wydatków, tj. samo otrzymanie przez podatnika dywidendy od spółek nie jest związane z ponoszeniem kosztów przez spółkę. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka nie ponosi wydatków nastawionych bezpośrednio na uzyskanie dywidendy, a jedynie wydatki transakcyjne w celu pozyskania inwestora. Tych wydatków nie należy utożsamiać ani uznawać za wydatki na poczet osiągnięcia dywidendy.

Jeżeli zatem brak jest podstaw do przypisywania do przychodu z dywidendy jakichkolwiek kosztów bezpośrednich, to również nieuzasadnione jest przypisywanie do tych przychodów kosztów pośrednich za pomocą klucza przychodów. Ponadto w przypadku osiągnięcia przez spółkę przychodu z dywidendy przychód ten nie powinien być uwzględniany w proporcji, o której mowa w art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT. Wynika to z faktu, że przychody z tytułu dywidendy podlegają opodatkowaniu w sposób zryczałtowany, nie podlegają pomniejszeniu o koszty uzyskania przychodów, podczas gdy przepisy art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT odnoszą się do sytuacji, w której przedmiotem opodatkowania jest dochód.

W związku z powyższym, mając na uwadze brak związku wydatków transakcyjnych z przychodami z zysków kapitałowych, w postaci dywidend, które spółka może otrzymać, koszty z tytułu wydatków transakcyjnych nie powinny być przyporządkowane do przychodów z zysków kapitałowych. W konsekwencji wydatki transakcyjne powinny pomniejszać przychód z innych źródeł niż zyski kapitałowe osiągnięty przez spółkę.

Wydatek w postaci utraconego wadium nie może stanowić kosztu uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.20.2026.1.JKU

Kosztowy charakter mają jedynie te wydatki, których poniesienie nie wynika z zawinienia podatnika, braku należytej staranności czy też braku nadzoru. Wszystkie bowiem rodzaje winy, w przypadku gdy można je przypisać postępowaniu podatnika, prowadzą do konstatacji, iż wydatek tak poniesiony ma charakter działań negatywnych. Poniesienie wydatku będącego rezultatem nienależytego postępowania nie chroni bowiem źródła przychodu i tym bardziej nie zabezpiecza go przed uszczerbkiem.

Nie są to działania prewencyjne podjęte w celu zmniejszenia zobowiązania, lecz działania stanowiące konsekwencję negatywnego działania, którego źródło znajduje się w postępowaniu podatnika. W niniejszej sprawie mamy właśnie do czynienia z taką sytuacją. Mimo wygranego przetargu spółka nie zdecydowała się nabyć nieruchomości. W związku z tym, w wyniku niewywiązania się z umowy, zabezpieczenie wniesione w drodze wadium nie zostało jej zwrócone.

W konsekwencji postępowanie spółki, czyli minimalizowanie ryzyka poniesienia strat związanych z ewentualnym nabyciem nieruchomości, nie może być utożsamiane z zabezpieczeniem źródła przychodu. Spółka jako podatnik ponosi ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, a utracone wadium stanowi konsekwencję tego ryzyka i nie może być przerzucane na Skarb Państwa poprzez pomniejszenie dochodu stanowiącego podstawę opodatkowania. Wszystkie okoliczności podane we wniosku, które usprawiedliwiają poniesienie wydatku, stanowią jedynie konsekwencję nienależytego postępowania spółki.

Wydatki poniesione na utracone wadium w wyniku podjętych przez spółkę decyzji nie mogą być uznane za koszty uzyskania przychodu, gdyż nie spełniają ustawowych przesłanek z art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Wprawdzie to spółka decyduje o tym, jaki wydatek jest celowy z punktu widzenia prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, ale nie pozbawia to organu w toku postępowania interpretacyjnego prawa do oceny,

czy na gruncie podatkowym wydatek ten wypełnia dyspozycję art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Zatem spółka nie może oczekiwać, że ponosząc ryzyko ekonomiczne związane z podejmowanymi decyzjami w ramach działalności gospodarczej, ciężar tych decyzji spoczywał będzie na Skarbie Państwa. W niniejszej sprawie wydatek w postaci utraconego wadium, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, nie może stanowić kosztu uzyskania przychodów.

Rozliczenie faktury korygującej in minus wystawionej w tzw. trybach offline: art. 106nda ust. 1, offline24, art. 106nf ust. 1, tryb awaryjny, lub art. 106nh ust. 1, tryb niedostępności systemu, dla transakcji wymienionych w art. 29a ust. 15 pkt 3 ustawy VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.919.2025.3.MG

Wniosek dotyczy faktur korygujących wystawionych w tzw. trybach offline przewidzianych przepisami art. 106nda ust. 1, art. 106nf ust. 1 lub art. 106nh ust. 1 ustawy VAT. Natomiast zgodnie z obowiązującymi przepisami data wystawienia faktury w trybie offline 24, w trybie niedostępności systemu oraz w trybie awaryjnym, to data, o której mowa w art. 106e ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, wskazana przez podatnika na tej fakturze, tj. w polu P_1 struktury logicznej FA, zgodnie z treścią art. 106nda ust. 10, art. 106nf ust. 9 oraz art. 106nh ust. 4 ustawy VAT.

W konsekwencji, w przypadku faktur korygujących zmniejszających, dotyczących transakcji związanych ze sprzedażą, oznaczonych jako Y, wystawionych na podstawie art. 106nda ust. 1, art. 106nf ust. 1 lub art. 106nh ust. 1 ustawy VAT, czyli w tzw. trybach offline, oraz udostępnionych nabywcom przy użyciu Krajowego Systemu e-Faktur, korekty dokonuje się w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym spółka prześle fakturę korygującą do Krajowego Systemu e-Faktur. Natomiast w przypadku faktur korygujących wystawionych w ww. trybach offline, które zostaną udostępnione nabywcom w sposób inny niż przy użyciu Krajowego Systemu e-Faktur, czyli poza KSeF, obniżenie podstawy opodatkowania i podatku należnego powinno nastąpić w okresie rozliczeniowym, w którym zostanie wystawiona przez spółkę faktura korygująca w ww. trybach offline, tj. w dacie,

o której mowa w art. 106e ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, wskazanej przez spółkę na tej fakturze, czyli w polu P_1.

Tym samym stanowisko spółki należy uznać za nieprawidłowe. Organ uznał bowiem, że w przypadku faktur korygujących wystawionych w ww. trybach offline, które zostały udostępnione nabywcom przy użyciu KSeF, korekty nie dokonuje się w rozliczeniu za okres wystawienia faktury korygującej. W tej sprawie znajdzie zastosowanie art. 29a ust. 13c ustawy VAT.

Podatek VAT zapłacony w Wielkiej Brytanii w związku ze sprzedażą towarów na rzecz brytyjskich konsumentów, B2C, jako przychód w CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 marca 2026 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.664.2025.2.EWJ

Brytyjski podatek VAT po wystąpieniu Wielkiej Brytanii z UE i zakończeniu tzw. okresu przejściowego nie jest uznawany za podatek od wartości dodanej obowiązujący na terytorium UE. Zatem od 1 stycznia 2021 r. do brytyjskiego podatku VAT nie może mieć zastosowania stanowisko odnoszące się do podatku od wartości dodanej obowiązującego w innych niż Polska krajach członkowskich UE. Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że w świetle literalnego brzmienia przepisów brak jest podstaw prawnych, aby uzyskane przez spółkę przychody pomniejszać o podatek rozliczany na terytorium Wielkiej Brytanii.

Jak wskazano powyżej, podatek rozliczany na terytorium Wielkiej Brytanii nie jest tożsamy z podatkiem VAT, o którym mowa w art. 12 ust. 4 pkt 9 ustawy CIT. Nie może być również utożsamiany z podatkiem od wartości dodanej, o którym mowa w ustawie VAT. Zatem podatek VAT zapłacony w Wielkiej Brytanii w związku ze sprzedażą towarów na rzecz brytyjskich konsumentów, B2C, stanowi przychód podatkowy spółki. W przedstawionej sytuacji nie mają zastosowania odpowiednie regulacje ustawy CIT odnoszące się do podatku VAT.

Opodatkowanie VAT wewnątrzwspólnotowej transakcji trójstronnej z zastosowaniem procedury uproszczonej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 marca 2026 r., sygn. 0114-KDIP-1-2.4012.812.2025.2.MW

Spółka prawidłowo rozpoznała, że transakcja dokonywana pomiędzy sprzedawcą, spółką i nabywcą będzie stanowić wewnątrzwspólnotową transakcję trójstronną, o której mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT. Uczestnikami transakcji będą trzej podatnicy, czyli sprzedawca, spółka i nabywca, z różnych państw UE, a każdy z nich jest zarejestrowany na potrzeby transakcji wewnątrzwspólnotowych w innym państwie.

Dostawa towarów będzie dokonywana pomiędzy pierwszym i drugim podatnikiem, to jest sprzedawcą i spółką, oraz między drugim i trzecim podatnikiem, to jest spółką i nabywcą. Towar będzie transportowany przez pierwszego w kolejności podatnika VAT z terytorium państwa członkowskiego UE, najczęściej Niemiec lub Czech, na terytorium innego państwa członkowskiego UE, czyli Polski, w ramach transportu o nieprzerwanym charakterze. Spółka posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Danii, jest tam zarejestrowana na potrzeby VAT oraz dla celów transakcji wewnątrzwspólnotowych i jest to inne państwo członkowskie niż to, w którym kończy się transport towarów, czyli Polska.

Wobec dostawcy towarów, czyli sprzedawcy, oraz wobec nabywcy spółka posłuży się tym samym numerem VAT UE nadanym jej w Danii, czyli numerem przyznany przez państwo członkowskie inne niż to, w którym zaczyna się lub kończy transport towarów. Przy tym nabywca zostanie wskazany przez spółkę jako podmiot zobowiązany do rozliczenia VAT od dostawy towarów realizowanej w ramach procedury uproszczonej. Jak wynika z przedstawionych okoliczności sprawy, faktura dokumentująca dostawę towarów dokonaną przez spółkę na rzecz nabywcy będzie posiadała adnotację analogiczną do określonej w art. 136 ust. 1 usta-

wy VAT i będzie zawierała stwierdzenie, że podatek z tytułu dokonanej dostawy zostanie rozliczony przez nabywcę.

Jednocześnie nabywca będzie stosował numer identyfikacji podatkowej nadany na potrzeby podatku VAT państwa członkowskiego, w którym kończy się transport lub wysyłka, czyli Polski. Zatem transakcja opisana we wniosku będzie spełniała warunki określone w art. 135 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 136 ust. 1 ustawy VAT i może być rozliczona z zastosowaniem procedury uproszczonej.

Przesłanki skutecznego wyboru ryczałtu od dochodów spółek w wyniku błędnego wskazania daty opodatkowania na formularzu ZAW-RD, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 marca 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.3.2026.1.IN

Zgodnie z art. 28f ust. 1 ustawy CIT podatnik wybiera opodatkowanie ryczałtem na okres bezpośrednio po sobie następujących czterech lat podatkowych, które obowiązany jest wskazać w zawiadomieniu ZAW-RD. Okres opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek wskazany w zawiadomieniu ZAW-RD jest okresem minimalnym. Spółka złożyła zawiadomienie ZAW-RD z zachowaniem terminu. Warunek, o którym mowa w art. 28j ust. 1 pkt 7 ustawy CIT, został spełniony.

Z uwagi na fakt, że spółka złożyła korektę ww. zawiadomienia, w którym wskazała prawidłowy okres opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, tj. w rubryce C pkt 7 data kończąca okres opodatkowania ryczałtem została wydłużona z 31 grudnia 2024 r. na 31 grudnia 2027 r., działanie to nie prowadzi do negatywnych skutków materialnoprawnych. Wobec powyższego spółka skutecznie wybrała ryczałt od dochodów spółek jako formę opodatkowania od listopada 2024 r., a oczywista omyłka w zakresie daty kończącej okres opodatkowania, skorygowana poprzez złożenie poprawionego zawiadomienia ZAW-RD, nie wpływa negatywnie na skuteczność wyboru tej formy opodatkowania od początku działalności spółki.

Uznanie transakcji dostawy pojazdów na rzecz dealerów za dostawę towarów oraz prawo do odliczenia w przypadku odsprzedaży pojazdów przez dealerów,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2026 r., sygn. 0114-KDIP-4-2.4012.841.2025.2.AS

W każdym z przypadków opisanych we wniosku w lit. a-c, tj. przy udostępnieniu dealerom pojazdów, gdy będą finalnie przedmiotem leasingu lub najmu do klientów zapewnianego przez spółkę, przy udostępnieniu pojazdów dealerom w aktualnym stanie, jak zakupione od importera, lub po modyfikacjach czy doposażeniu w celu dalszej odsprzedaży klientowi, a także przy udostępnieniu dealerom pojazdów do potrzeb własnych, np. jako samochody demonstracyjne lub zastępcze, będzie dochodziło do przeniesienia władztwa ekonomicznego nad pojazdem, rozumianego jako przekazanie dealerowi faktycznej kontroli nad pojazdem oraz możliwości podejmowania decyzji typowych dla właściciela, w zakresie wykorzystania pojazdu. W każdym z opisanych przypadków będzie dochodziło do postawienia samochodu do dyspozycji dealera w sposób umożliwiający rozporządzanie nim jak właściciel oraz przejście na dealera korzyści i ciężarów związanych z pojazdem, a także ryzyka przypadkowej jego utraty lub uszkodzenia.

W konsekwencji, stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy VAT, opisane transakcje sprzedaży pojazdów będą stanowiły dostawę towarów podlegającą opodatkowaniu VAT. W związku z tym, że spółka jest zarejestrowanym podatnikiem VAT czynnym i będzie dokonywała czynności opodatkowanej, będzie zobowiązana udokumentować dostawę pojazdów fakturą zgodnie z art. 106b ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Spółka będzie miała prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych przez dealerów, dokumentujących sprzedaż tych pojazdów na podstawie art. 86a ust. 4 pkt 1 w zw. z art. 86a ust. 5 pkt 1 lit. c ustawy VAT. Powyższe wynika z faktu, że pojazdy te przeznaczone będą wyłącznie do oddania w odpłatne używanie na podstawie umowy najmu lub leasingu, nie będą służyć w spółce innym celom, służbowym lub prywatnym, i nie będą wykorzystywane choćby przejściowo w innych celach niż oddanie ich przez spółkę w najem lub leasing. Ponadto przedmiotem działalności spółki jest leasing i wynajem samochodów.

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl